

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/2/2022
Identifikačné číslo spisu: 4417010475
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:4417010475.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Klemaníča na neverejnom zasadnutí konanom 23. februára 2022 v Bratislave, v trestnej veci obvineného D. B., pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2, písm. b) Trestného zákona, o dovolaní obvineného D. B. proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/97/2019, z 3. marca 2020 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného D. B. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 3T/95/2017, z 2 septembra 2019 bol obvinený D. B. uznaný za vinného zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 písm. h) Trestného zákona a ustanovenia § 38 ods. 5 Trestného zákona, na skutkovom základe, že:

dňa 16. decembra 2012 v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Kráľová v Banskej Bystrici napísal list a následne dňa 17. decembra 2012 zabezpečil jeho odoslanie na poštovú prepravu, ktorý bol adresovaný poškodenému sudcovi Okresného súdu Levice JUDr. I. E. na adresu jeho pracoviska a na Okresný súd Levice doručený dňa 19. decembra 2012, v ktorom od poškodeného žiadal úhradu sumy 500,- Eur za údajné mu spôsobenie ujmy v súvislosti s výkonom právomoci poškodeného ako sudcu, a to na obžalovaným uvedený účet v peňažnom ústave alebo poštovou poukážkou obžalovanému do Ústavy na výkon trestu odňatia slobody Kráľová v Banskej Bystrici najneskôr do konca roka 2012 pod hrozbou podania trestného oznámenia na poškodeného sudcu JUDr. I. E. pre korupčné správanie, ktorého sa má dopúšťať prostredníctvom svojho otca a s tým, že ak v určenej lehote poškodený uvedenú sumu finančných prostriedkov obžalovanému neuhradí, poškodený si nájde náhradu za svojho otca a obžalovaný túto vypátra a poškodený už ďalšiu šancu nedostane, pričom uvedeného konania sa dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Levice, sp. zn. 4T/170/2009, z 12. augusta 2009, právoplatným dňa 12. augusta 2009, uznaný za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného

zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody 9 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Prvostupňový súd za to uložil obvinenému D. B. podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona [za nezistenia žiadnej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona a za zistenia priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona] trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd zaradil obvineného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Krajský súd v Nitre uznesením, sp. zn. 1To/97/2019, z 3. marca 2020 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obvineného D. B., ktoré podal proti uvedenému rozsudku Okresného súdu Nové Zámky.

Obvinený D. B., sám ako aj prostredníctvom svojho obhajcu, napadol dovolaním uznesenie Krajského súdu v Nitre ako i jemu predchádzajúce konanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. e), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

V dovolaní, ktoré bolo podané prostredníctvom obhajcu obvineného 26. júla 2021 (č. l. 864 - 872 spisu) bolo uvedené, že vzhľadom na vykonané dôkazy a z toho odvodený skutkový stav mali orgány činné v trestnom konaní a následne konajúci súd správne vec posúdiť ako nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 Trestného zákona. Postupom súdu mohlo dôjsť k porušeniu čl. 6 ods. 1. Európskeho dohovoru o ľudských právach. Obvinený poukázal na skutočnosť, že: „Princíp rovnosti zbraní, jedna z črt širšieho ponímania spravodlivého procesu, vyžaduje, aby každá strana mala primeranú možnosť predniesť, svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do zjavnej nevýhody voči jej oponentovi. Konceptia spravodlivého súdneho konania zahrňuje aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň zoznámiť sa a vyjadriť sa ku všetkým predloženým dôkazom alebo stanoviskám s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Navyše, súdy by mali vysvetliť dôvody, na ktorých sú založené ich rozhodnutia. Rozsah, v akom sa táto povinnosť odôvodniť rozhodnutie aplikuje, sa môže rôzniť v závislosti od povahy rozhodnutia, a musí o ňom byť rozhodnuté vo svetle okolností prípadu". Obvinený zastával názor, že napadnuté rozhodnutie neobstojí z hľadiska práva na spravodlivý proces práve z dôvodov neodstránených rozporov a následne nevykonaných dôkazov navrhovaných obžalovaným a obhajobou.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený uviedol, že žiadal ustanovenie nového obhajcu ex offio (sp. zn. 2Tp 416/2013, zo 7. júna 2013) z dôvodu, že pôvodný mu neposkytoval podľa neho náležitú pozornosť a nekonal v plnom záujme obvineného, čo napokon vidieť aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na obidvoch stupňoch. Obvinenému bola ustanovená ex offio obhajkyňa JUDr. Judita Kučerová, a to Okresným súdom Levice. Sudcovia Okresného súdu Levice boli následne uznesením Krajského súdu Nitra vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania vo veci obvineného D. B., evidovanej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 4T/136/2015, a to pre ich zaujatosť pre ich pomer k poškodenému, ktorý bol v tejto trestnej veci ich kolega - sudca Okresného súdu Levice, JUDr. I. E.. Uvedené opatrenie vydal JUDr. Andrej Matušovic, sudca Okresného súdu Levice, ktorý spolu s poškodeným JUDr. I. E. v predmetnej dobe zastával funkciu člena Sudcovskej rady pri Okresnom súde Levice, ktorá mala v máji roku 2013 nasledovné zloženie: Predseda: JUDr. Gertrúda Rennerová, podpredseda: JUDr. Ján Šmrhola, členovia: JUDr. Milena Jakubíková, Mgr. Viera Kováčová, JUDr. Andrej Matušovic. Podľa predmetného rozvrhu práce sa aj navzájom zastupovali. Vzhľadom na uvedené obvinený poukázal na § 31 a § 32 Trestného poriadku, ktoré boli týmto porušené.

Vo vzťahu k vydanému príkazu na vyšetrovanie duševného stavu obvineného, ktorý bol vydaný Okresným súdom Levice pod sp. zn. 1Tp 346/2014, z 26. novembra 2014, a to konkrétne sudcom JUDr. Ľubošom Bakom, ktorý bol taktiež vo svojom senáte zastupovaný poškodeným JUDr. I. E.. Takto nezákonne získaný dôkaz bol použitý aj na usvedčenie odsúdeného, nakoľko bol vykonaný na hlavnom pojednávaní (navyše v neprítomnosti obvineného) zároveň citovaný v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozhodnutia. Osobitný dôraz je v trestnom konaní kladený na to, aby sa pri vyhľadávaní a obstarávaní dôkazov dodržiavala zákonnosť, nakoľko pokiaľ by dodržaná nebola, malo by to za

následok svojvôľu a nezákonnosť v trestnom konaní. V súvislosti s touto problematikou sa v odbornej literatúre môžeme stretnúť s tzv. „teóriou ovocia (plodov) z otráveného stromu“. Táto doktrína vylučovacích noriem má svoj pôvod v USA, pričom vychádza zo štvrtého dodatku k Ústave USA a vzťahuje sa predovšetkým na zatknutie (zadržanie), na domovú prehliadku a zabavenie vecí vykonaných bez súdneho príkazu alebo na základe súdneho príkazu vykazujúceho vady. S doktrínou „ovocia z otráveného stromu“ sa možno stretnúť aj v rozhodnutí ESĽP v prípade Gäfgen v. Nemecko.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku, sp. zn. 4Tz/9/2006, z 20. júna 2006 uviedol, že dôkaz zaobstaraný v rozpore so zákonom, prenáša svoju nezákonnosť a procesnú nepoužiteľnosť aj na ďalší dôkaz, ktorý vychádza z obsahu nezákonne získaného dôkazu. Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky označil za nezákonný znalecký posudok, ktorý bol vypracovaný aj na podklade dôkazov, ktoré boli získané orgánmi činnými v trestnom konaní v rozpore so zákonom. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky uzavrel a upozornil, že „listina osvedčujúca obsah procesné nepoužiteľného dôkazu sa v spise nesmie ani nachádzať, aby žiadnym a určitým smerom neovplyvňovala príslušné orgány trestného konania v rámci procesu hodnotenia dôkazov tak, ako sa to stalo v danej trestnej veci“. Najvyšší súd Slovenskej republiky tu teda konštatuje pomerne logický záver, ktorý vychádza z toho, že strany môžu v konaní pred súdom vykonávať reálne len dôkazy, ktoré boli získané v súlade so zákonom a ktoré sú procesné použiteľné na dokazovanie konkrétnej skutočnosti (je zrejmé, že nezákonný dôkaz je zároveň dôkazom nepripustným v konaní pred súdom, pričom aj dôkaz, ktorý bol pôvodne získaný v súlade so zákonom, môže byť procesné nepoužiteľným v konaní pred súdom).

Vo vzťahu k znaleckému posudku vydanému MUDr. Danielou Pavlíkovou a MUDr. Martou Pavlíkovou a vyšetrovanie duševného stavu obvineného, ktorý bol prečítaný na hlavnom pojednávaní v rozpore s podmienkami podľa § 268 ods. 2 Trestného poriadku, bol ako dôkaz zabezpečený a vykonaný nezákonným spôsobom. Obvinený v súvislosti s uvedeným poukázal na rozhodnutie Krajskej prokuratúry Nitra, sp. zn. 6Kpt 289/13, na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Ndz/7/2011, z 30. novembra 2011.

Podľa názoru obvineného vo veci konal, alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Obvinený D. B. ďalej namietal, že súd vo veci vykonal dokazovanie na hlavných pojednávaniach v dňoch 17. októbra 2018 a 2. septembra 2019, pričom hlavné pojednávanie 17. októbra 2018 súd vykonal v neprítomnosti obvineného bez splnenia podmienok podľa 252 ods. 2 Trestného poriadku, nakoľko vykonaniu hlavného pojednávania v neprítomnosti obvineného bránil ním podaný návrh na odňatie a prikázanie veci, ktorý bol po jeho predložení Krajskému súdu v Nitre týmto nesprávne posúdený ako námietka zaujatosti, o ktorej sa podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekoná. V zmysle súčasnej súdnej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky mal obvinený za to, že týmto konaním došlo aj k porušeniu ústavných práv odsúdeného, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie podľa obvineného bolo vykonané v jeho neprítomnosti, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky [dovolačím dôvodom podľa 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku]. V súvislosti s uvedeným poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Ndt/2/2017, z 15. augusta 2017. Dovolaciemu súdu zároveň navrhol, aby napadnuté rozhodnutie krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu zrušil, vec prikázal novourčenému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Obhajca obvineného doplnil svoje predchádzajúce dovolanie podaním z 18. augusta 2021 (č. l. 885 - 886 spisu), v ktorom uviedol, že prvostupňový súd považoval kópiu obálky založenú v spisu za dôkaz, na ktorom založil svoje rozhodnutie. Vzhľadom na uvedené skutočnosti poukázal na § 371 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Podľa obvineného uvedený dôkaz nebol vykonaný zákonným spôsobom, nakoľko nebol zabezpečený originál dotyčnej obálky a nie je možné vylúčiť, že s danou obálkou bolo manipulované v rozpore so zákonom (č. l. 466 vs. č. l. 512) - napokon jej originalita nebola úradne potvrdená - na rozdiel od listu, na ktorom bolo vyznačené, že kópia súhlasí s originálom. Obvinený D. B. namietol porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, nakoľko odsúdený nebol o uvedenom dôkaznom prostriedku (obálka, v ktorej mal byť predmetný list doručený) informovaný pred podaním návrhu na podanie obžaloby, čím bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 písm. c) Trestného poriadku. Zároveň obvinený opätovne poukázal na závažné pochybenie v prípravnom konaní,

keďže Okresný súd Levice mal byť vylúčený už v tomto štádiu trestného konania, vzhľadom na zaujatosť sudcov Okresného súdu Levice, ktorá bola následne aj písomne deklarovaná, čo je dôvodom dovolania podľa § 371 os. 1 písm. e) Trestného poriadku.

Vo vlastnoručnom podaní z 18. augusta 2021 (č. l. 896 - 897 spisu) obvinený D. B. v podstate uviedol rovnaké dovolacie dôvody, ako boli vyššie spomínané a uvedené jeho obhajcom. Následne obvinený doručil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dodatok vyjadrenia k vyjadreniu z 18. augusta 2021 (č. l. 901 spisu), v ktorom uviedol, že vykonaniu verejného zasadnutia 3. marca 2020 bránila jeho sťažnosť, kde namietal príslušnosť Okresného súdu Nové Zámky a Krajského súdu v Nitre. Krajský súd vykonal neverejné zasadnutie v jeho neprítomnosti, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Krajský súd zmaril právo obvineného na obhajobu, čo je dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Obvinený tiež namietal, že ani vyšetrovateľ ani prvostupňový súd nevykonali vypočutie navrhovaných svedkov, ktorých výpoveďou kto, akým spôsobom odoslal list bez vedomia obvineného, preukázala by sa tak jeho nevina.

K uvedeným podaniam sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Topoľčany (č. l. 909 - 910 spisu), ktorá uviedla, že v prejednávanej veci nie sú splnené dôvody dovolania. Podľa jej názoru sa okresný súd ako aj krajský súd podrobne vysporiadali s argumentáciou obvineného. Prvostupňový súd počas dokazovania vykonal všetky dostupné dôkazy smerujúce tak k uznaniu viny ako i v prospech obvineného, a to z hľadiska ich objemu a kvality v rozsahu dostatočnom pre rozhodnutie vo veci, pričom tieto dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom a náležite sa vysporiadali i s obranou obvineného. S rozhodnutiami okresného a krajského súdu sa stotožnila. Argumenty obvineného nie sú podľa prokurátorky spôsobilé naplniť ním uvádzané dovolacie dôvody. Ďalej tiež uviedla, že nemá žiadne pochybnosti o správnosti skutkových zistení, ktoré vyplynuli z dokazovania v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní a hoci tieto obvinený namietal, týmto sa nakoniec dovolací súd ani zaoberať nemôže a uvedenými dovolacími dôvodmi sa obvinený snaží dosiahnuť zmenu v skutkových zisteniach a zmenu v hodnotení týchto zistení súdov. Prokurátorka vo svojom vyjadrení navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného D. B. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Obhajca obvineného doplnil podané dovolanie (č. l. 916-917 spisu) o námietku, že s obálkou, v ktorej mal byť predmetný list doručený, sa mal možnosť oboznámiť, až keď bol vo výkone trestu, konkrétne 21. júla 2020 pri nahliadnutí do spisu na Okresnom súde Trnava, o čom svedčí aj záznam v súdnom spise. O doplnení tohto pre konanie dôležitého dôkazného prostriedku nebol konajúcim súdom upovedomený. Obvinený tiež uviedol, že na č. l. 334 predmetného spisu je zjavné, že podával návrh na odmietnutie obžaloby, v ktorom taktiež uvádzal pertraktované skutočnosti už aj v dovolacom konaní. Obvinený D. B. poukázal aj na námietku zaujatosti voči orgánom činným v trestnom konaní, proti vyšetrovateľovi C.. Táto skutočnosť nebola adekvátne riešená, čo je vidieť na strane č. l. 532 predmetného spisu.

Obvinený D. Laštinec podaním označením „Návrh na postup podľa § 379 ods. 2 Trestného poriadku" (č. l. 924 spisu) uviedol nasledovné. Doplnenie dovolania JUDr. Pirohárom zo 7. septembra 2021 je neúplné a zavádzajúce. Na č. l. 334 spisu podal obvinený návrh na odmietnutie obžaloby napriek tomu, že obžaloba bola sporná, JUDr. Cviková nenariadila ani prejednanie obžaloby, ale nariadila hlavné pojednávanie, jednalo sa o konanie na súde prvého stupňa. Ďalej upresnil, že 4. júla 2013 obvinený vzniesol námietku zaujatosti do zápisnice proti JUDr. Matušicovi, sudcovi Okresného súdu Levice. Podľa názoru obvineného sa jeho obhajca snaží zmariť úspešnosť dovolania, aby si zabezpečil klientelu na Ústavný súd Slovenskej republiky

Prokurátor Okresnej prokuratúry Topoľčany zaslal vyjadrenie k doplneniu dovolania obvineného (č. l. 931 spisu), v ktorom uviedol nasledovné (mutatis mutandis): „obvinený v podstate v tomto svojom podaní uvádza obhajobné tvrdenia, ktoré už prezentoval v prípravnom konaní i v konaní pred súdom prvého a druhého stupňa, pričom namietal porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, keďže nebol o dôkaznom prostriedku - obálke, v ktorej mal byť predmetný list doručený, informovaný pred podaním návrhu na podanie obžaloby a podľa jeho názoru bol tým naplnený dôvod dovolania podľa ustanovenia § 371 písm. c) Trestného poriadku a tiež namietal postup sudcu Okresného súdu Levice, ktorý vydal príkaz na jeho vyšetrovanie duševného stavu, pričom tento sudca následne vzniesol námietku

zaujatosti, čo je podľa jeho názoru dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku. Okrem týchto tvrdení, vyjadrených v doplnku dovolania obhajcom odsúdeného JUDr. Jozefom Pirohárom, podal doplnok dovolania i samotný obvinený, ktorý v podstate v tomto svojom podaní namieta spôsob argumentácie jeho obhajcu a tiež opakuje svoju obhajobnú argumentáciu z hlavného pojednávania. Tieto dovolacie argumenty obvineného považujem za právne irelevantné a som toho názoru, že v prejednávanej veci nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, pričom s argumentáciou obvineného sa už vysporiadali sudy prvého a druhého stupňa. Zotrvávam na vyjadrení k dovolaniu, ktoré som v tejto trestnej veci už zaslal Okresnému súdu Nové Zámky, pričom navrhujem, aby odvolací súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol". Následne prokurátor Okresnej prokuratúra Topoľčany (č. l. 935-936 spisu) zaslal vyjadrenie k doplneniu dovolania, v ktorom uviedol (mutatis mutandis): „obvinený v podstate v tomto svojom podaní namieta spôsobom obhajoby jeho obhajcom JUDr. Jozefom Pirohárom, a to v tom smere, že obhajca pri podaní dovolania nepostupoval v intenciách ich dohody a neplnil jeho pokyny, pričom tiež obhajcovi vyčíta, že si zmýlil postavenie sudcu Matušovica a označil ho vo svojom podaní za vyšetrovateľa Matušica, pričom obvinený má za to, že jeho obhajca sa snaží zmať úspešnosť dovolania, aby si zabezpečil klientelu pre ďalšie podania na ústavný súd. Keďže obvinený neuvádza žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by boli pre posúdenie veci právne významné a v podstate iba konštatuje nesúlady jeho názoru na spôsob obhajoby s jeho obhajcom, čo však už robil vo vzťahu k jeho obhajkyni i v prípravnom konaní, mám za to, že za obhajobnú taktiku v celom rozsahu zodpovedá obvinený (v danom prípade odsúdený)".

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky bolo 15. februára 2022 predložené podanie obvineného označené ako „Doplnenie dovolania a doloženie dôkazov k už podanému dovolaniu z 26.7.2021, proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky, č. k. 3T/95/2017-560 a proti uzneseniu Krajského súdu Nitra, sp. zn. 1To/97/2019-695, z 3.3.2020, podaného JUDr. Jozefom Pirohárom". V predmetnom dovolaní obvinený D. B. opätovne namietal dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) a písm. c) Trestného poriadku. Uviedol, že nie je dokázané, že by list JUDr. E. odoslal, je to vymyslené klamstvo. Obhajca (č. l. 250) žiadal trestné stíhanie zastaviť, avšak vyšetrovateľ napísal, že návrhy na doplnenie dokazovania odmieta, čím porušil ustanovenie § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Jednoznačne zmať preukázanie nevinu obvineného a dopustil sa trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa v úmysle zmať alebo sťažiť uplatnenie základných práv a slobôd obvineného. Odmietol tiež aj návrhy na doplnenie dokazovania. Obvinený ďalej uviedol, že mal byť spod obžaloby oslobodený. Vo vzťahu k nevypočutiu svedkov bolo porušené právo na obhajobu a bol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k obhajcom tvrdenému, že vzhľadom na vykonané dôkazy mali orgány činné v trestnom konaní vec posúdiť ako nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 Trestného zákona, od toho sa obvinený dištancuje, je to výmysel jeho obhajcu. Opätovne vo svojom doplnení dovolania poukázal na nezákonné fotokópie obálok (č. l. 466, 512) s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Tz/9/2006, z 20. júna 2006. Obvinený tiež uviedol, že v doplnení dovolania zo 7. septembra 2021 nešlo o námietku zaujatosti voči nejakému vyšetrovateľovi C., ale voči sudcovi Okresného súdu Levice, JUDr. Andrejovi Matušicovi. Nebolo konané o námietke zaujatosti proti všetkým sudcom Okresného súdu Levice ako sudcom v prípravnom konaní.

Obvinený D. B. žiadal dovolací súd, aby zrušil rozsudok Okresného súdu Nové Zámky a uznesenie Krajského súdu v Nitre a vec vrátil na nové rozhodnutie prvostupňovému súdu.

+ + +

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal splnenie procesných podmienok pre jeho podanie a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom ustanoveného obhajcu [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, § 373 ods. 1 Trestného poriadku] v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), pričom zároveň obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku a dospel k záveru, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, pretože je

zrejme, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (ods. 1) Trestného poriadku.

Najvyšší súd podotýka, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nie je určený na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych procesných a hmotnoprávných chýb. Nakoľko dovolanie predstavuje výnimočný prielom do právoplatnosti súdneho rozhodnutia (vyjadrujúcej záujem na stabilite právnych vzťahov a právnej istote), možnosti jeho podania vrátane dovolacích dôvodov, sú striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

K tomu sa vzhľadom na povahu obvineným vznesených dovolacích námietok a ním realizovanú ich subsumpciu pod uplatnené dovolacie dôvody žiada dodať, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. To znamená, že ak chybám vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku, nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku, a to bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku. Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (R 120/2012).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku argumentoval vecne (nie však relevantne), že jeho právo na obhajobu bolo porušené tým, že obvinenému bola ustanovená obhajkyňa *ex offio* JUDr. Judita Kučerová, a to Okresným súdom Levice, opatrením, sp. zn. 2Tp 416/2013, zo 6. júna 2013. Sudcovia Okresného súdu Levice boli následne uznesením Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1Nto 10/2015, z 20. októbra 2015 vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania vo veci obvineného D. B., a to pre ich zaujatosť, pre ich pomer k poškodenému sudcovi Okresného súdu Levice, JUDr. I. E.. V súvislosti s týmto dovolacím dôvodom obvinený namietal aj vydanie príkazu na vyšetrovanie jeho duševného stavu, sp. zn. 1Tp 346/2014, z 26. novembra 2014 sudcom Okresného súdu Levice JUDr. Ľubošom Bakom.

Jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je

dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „práva na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného, a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného D. B. zásadným spôsobom, a teda k takej skutočnosti, ktorá sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu menovaný uviedol v písomných dôvodoch dovolania. Nie všetky dovolacie námietky obvinený aj správne subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, najvyšší súd sa bude zaoberať len tými, ktoré pod neho aj reálne spadajú.

Uvedené primerane platí o všetkých nesprávne označených dôvodoch a námietkach naprieč celým dovolaním, a to s poukazom na R 120/2012.

Už na danom mieste sa žiada vzhľadom na obsah posudzovaného dovolania tiež poukázať na podmienku uvedenú v (v prvej vete) § 371 ods. 4 Trestného poriadku pre použiteľnosť dôvodov dovolania písm. a) až g) ods. 1 uvedeného ustanovenia, keď konkrétne zákon požaduje, aby v dovolaní uvádzaná okolnosť bola namietaná už skôr - najneskôr v konaní pred odvolacím súdom, a to za (súčasného) splnenia predpokladu, že predmetná okolnosť „bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní“.

Ak ide pritom o vyššie uvedený zákonom požadovaný predpoklad, aby namietaná okolnosť bola dovolateľovi známa už v pôvodnom konaní, dovolací súd zdôrazňuje, že tento je potrebné vykladať ako dostupnosť k informáciám prostredníctvom svojich (v prípade obvineného obhajobných) práv - t. j. platí prezumpcia vedomosti na všetko, s čím sa mohol dovolateľ s využitím svojich práv oboznámiť. Alebo tiež inak povedané, nie je možné sa v zmieňovanej súvislosti odvolávať na svoju nevedomosť zapríčinenú

rezignáciou na uplatnenie svojich práv, resp. majúcu pôvod v ich nedôslednom (či „nedostatočnom“) uplatňovaní.

Preto pokiaľ dovolateľ prvýkrát až v podanom dovolaní namieta okolnosť, (objektívne) skôr zistiteľnú z obsahu spisového materiálu, prípadne samotného priebehu pojednávania / zasadnutia, zákonná podmienka uvedená v prvej vete § 371 ods. 4 Trestného poriadku nie je u neho splnená.

Rovnako neprichádza potom do úvahy ani „obídenie“ tejto podmienky, stanovenej pre dovolateľa, s odkazom na to, že v súlade s § 317 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku mal na v dovolaní namietanú okolnosť (prvýkrát až v podanom dovolaní vytýkanú chybu) ex offo prihliadnuť už samotný odvolací súd.

Napokon, z hľadiska komplexnosti v súvislosti s výkladom ustanovenia § 371 ods. 4 Trestného poriadku sa žiada dodať, že aj napriek súvisiacemu zjednocujúcemu stanovisku trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu (publikovanému v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 11/2016) sa ešte stále možno stretnúť taktiež so snahou dovolateľov „obísť“ aplikáciu tohto s odkazom na skutočnosť, že namietané pochybenie je závažného ústavného charakteru (s prípadným dovetkom, že „púhy“ zákon nemôže predsa vytvárať prekážky pre dosiahnutie práva, garantovaného samotnou Ústavou Slovenskej republiky).

Čo sa týka konkrétne posudzovaného dovolania obvineného D. B., nižšie bude presne uvedené, s ktorými tam uplatnenými námietkami - potencionálne subsumovateľnými pod príslušné dovolacie dôvody, predvídané v § 371 ods. 4 Trestného poriadku, sa nebolo možné, aj s prihliadnutím na závery uvedené vyššie, vecne zaoberať, keď už tu však možno uviesť, že obhajoba obvineného bola až do právoplatného skončenia veci v podstate (až na malé výnimky) založená na námietkach skutkového charakteru. Súdom bol vytýkaný spôsob vysporiadania sa s jednotlivými vykonanými dôkazmi, keď obhajoba nesúhlasila s vyvodenými závermi a s posúdením určitých dôkazov ako hodnoverných.

K námietke obvineného, že hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, najvyšší súd uvádza nasledovné. Nahliadnutím do spisu je zistiteľné, že obvinený bol upovedomený o termíne verejného zasadnutia na Krajskom súde v Nitre (3. marca 2020), čo vlastne deklaroval aj samotný krajský súd na č. l. 687 spisu. Krajský súd postupoval správne, keď podľa § 293 ods. 5 Trestného poriadku verejné zasadnutie 3. marca 2020 vykonal v neprítomnosti obvineného D. B. (č. l. 687 - 690 spisu). Je tomu tak z dôvodu, že upovedomenie o konaní verejného zasadnutia (č. l. 653 spisu) bolo obvinenému doručené riadne a včas a bol tiež poučený o možnosti vykonať verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti (viď doručka pripojená k č. l. 632 spisu). Tým boli splnené podmienky pre konanie verejného zasadnutia v neprítomnosti obvineného v zmysle § 293 ods. 5 Trestného poriadku (verejné zasadnutie sa vykoná v neprítomnosti obvineného aj vtedy, ak mu upovedomenie o verejnom zasadnutí bolo riadne a včas doručené a bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti alebo za podmienok uvedených v § 292 ods. 5 Trestného poriadku), nakoľko tomu nebránilo ani ustanovenie § 293 ods. 6 Trestného poriadku (verejné zasadnutie v neprítomnosti obvineného nemožno konať, ak je obvinený vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody alebo ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje desať rokov).

Podľa § 120 ods. 2 Trestného poriadku v prípade ospravedlnenej neúčasti obvineného na úkone orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu zo zdravotných dôvodov je obvinený povinný predložiť vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že mu jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný, bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby.

Trestný poriadok pre ospravedlnenie neúčasti na procesnom úkone ustanovuje obvinenému povinnosť dokladovať neschopnosť dostaviť sa na výsluch z dôvodu, že zdravotný stav mu neumožňuje účasť na procesnom úkone bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu. Na ospravedlnenie neúčasti obvineného na úkone súdu zo zdravotných dôvodov nepostačujú bežné zdravotné problémy

alebo ochorenie, ale musí ísť o taký objektívne negatívny zdravotný stav obvineného, ktorý by v prípade jeho účasti na úkone súdu ohrozil jeho život, alebo závažne zhoršil jeho zdravotný stav, resp. vyvolal reálnu možnosť vzniku nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby (nebezpečnou nákazlivou chorobou sa spravidla rozumie choroba, ktorá je uvedená vo vyhláske č. 105/1987 Zb., ktorou sa určuje, ktoré choroby sa považujú za nákazlivé v zmysle Trestného zákona). O dostatočnosti ospravedlnenia obvineného rozhoduje vždy súd, ktorý obvineného na konkrétny úkon predvolal, a to s poukazom na okolnosti konkrétneho prípadu.

Ak sa teda obvinený nedostavil na verejné zasadnutie, pričom odvolaciemu súdu nezaslal žiadne relevantné ospravedlnenie v zmysle predpokladov uvedených v § 120 ods. 2 Trestného poriadku, v žiadnom prípade nejde o riadne ospravedlnenie, bez ohľadu na to, či obžalovaný s vykonaním verejného zasadnutia súhlasí alebo nie.

Na verejné zasadnutie bol obvinený (v štádiu odvolacieho konania v procesnom postavení obžalovaného) predsedom senátu upovedomený (nie predvolaný), čím predseda senátu vyjadril, že účasť obvineného na verejnom zasadnutí nie je nevyhnutná (pokiaľ by považoval jeho účasť za nevyhnutnú, išlo by o dôvod na jeho predvolanie - § 292 ods. 1 Trestného poriadku veta prvá a druhá).

Súčasne neboli naplnené zákonné podmienky určujúce prípady, kedy nemožno vykonať verejné zasadnutie v neprítomnosti obvineného - tento nebol vo väzbe ani vo výkone trestu odňatia slobody a ani nebol stíhaný pre trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje desať rokov - do úvahy prichádzajúca trestná sadzba odňatia slobody bola 4 (štyri) roky až 10 (desať) rokov, po úprave v zmysle § 38 ods. 5 Trestného zákona v rozsahu 7 (sedem) až 10 (desať) rokov (§ 293 ods. 6 Trestného poriadku).

Z uvedeného jednoznačne plynie záver, že ak sú splnené aj ďalšie zákonné podmienky nič nebráni vykonaniu verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného. Najvyšší súd konštatuje že odvolací súd nepochybil, pokiaľ za vyššie popísaných okolností vykonal verejné zasadnutie o odvolaní obvineného bez jeho prítomnosti, pretože na takéto procesný postup boli splnené zákonné podmienky.

Z toho dôvodu možno bez akýchkoľvek pochybností a ďalších konštatovaní uzavrieť, že k naplneniu dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku v kontexte trestnej veci obvineného nedošlo.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku vo veci konal, alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Najvyšší súd v tejto súvislosti poznamenáva, že dovolacia námietka obvineného nebola obvineným uplatňovaná najneskôr v odvolacom konaní. V dôsledku nedodržania zákonnej koncentrácie jej použitia (tzv. námietkový „stop stav“ - viď § 371 ods. 4 Trestného poriadku) by sa jej naplnenia z právneho hľadiska obvinený nemohol účinne domáhať v podanom dovolaní. Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, a preto aj v tejto časti dovolaciu argumentáciu obvineného najvyšší súd odmietol ako zjavne nedôvodnú.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Vztahuje sa k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4

Trestného poriadku), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci. Námietskový „stop stav“ - vid' § 371 ods. 4 Trestného poriadku sa týka aj tohto dovolacieho dôvodu v predmetnej veci.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku môže naplňať nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že išlo o iný trestný čin, alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdnym skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Trestného zákona), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Trestného zákona), alebo pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je teda legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov.

K dovolacej námietke týkajúcej sa „doličného predmetu“ - obálky, v ktorej mal byť predmetný list doručený ako aj fotokópie tejto obálky. Dovolací súd konštatuje, že v podanom dovolaní dovolateľ namieta v podstate skutkové zistenia. V zmysle záverov prvostupňového súdu, s ktorými sa stotožnil aj odvolací súd, bolo objektívne preukázané, že obvinený D. B. list adresovaný sudcovi Okresného súdu Levice, JUDr. I. E. - poškodenému napísal. K tomu je potrebné uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok v zmysle tohto ustanovenia je určené k náprave právnych pochybení vo veci samej, pokiaľ tieto pochybenia spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva, nie však z hľadiska procesných predpisov. V praxi to znamená, že s poukazom na uvedený dovolací dôvod nie je možné domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Skutkový stav je možné pri rozhodovaní o dovolaní hodnotiť iba z hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy, bola správne posúdená, t. j. či sú právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Na základe tohto dovolacieho dôvodu nemožno hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

V posudzovanej veci však uplatnené námietky obvineného smerujú výlučne do oblasti skutkových zistení. Vytýka súdom nesprávne dokazovanie, nesprávne hodnotenie dôkazov a následne chybné skutkové zistenia, pričom presadzuje vlastné hodnotiace úvahy vzťahujúce sa na vykonané dôkazy a predkladá vlastnú verziu skutkového stavu. Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorého skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2, písm. b) Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaného ustanovenia odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú do popisu skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov uvedeného zločinu. Z uvedeného vyplýva, že ani tento dovolací dôvod naplnený nebol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uzatvára, že v predmetnej veci nezistil naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu, a preto rozhodol spôsobom, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.